

mener, at hellere end at give Understøttelser maa man give Arbejde, selv om dette Arbejde skal udføres til en lavere Løn end den tariffmæssige, thi Forholdet er dog dette, at Arbejderne vil kunne tjene mere ved Nødhjælpsarbejder, end de vil kunne faa i Understøttelse, og man vil tilmed undgaa de demoraliserende Virkninger, som det har for Arbejderne at maatte leve af Understøttelse uden at have noget Arbejde at udføre, thi der er jo stadig Sandhed i det gamle Ord, at Lediggang er Fandens Hovedpude. Vi holder, som sagt, stadig paa, at Arbejde er bedre end Understøttelse, men den højtærede Socialminister ønsker, at Arbejdsløshedsfondens Midler først og fremmest skal forbeholdes Understøttelser.

Til det ærede Medlem Hr. Dahlggaard har jeg kun en enkelt Bemærkning, alt det øvrige, som han fremsatte, skal jeg skænke ham. Naar han vil citere mig, skal han citere mig rigtigt. Det ærede Medlem citerede mine Udtalelser saaledes, at jeg skulde have sagt, at Ministeriet Brantings Politik med Hensyn til Nødhjælpsarbejder var Begrundelsen for den svenske Valutapolitik. Det har jeg selvfølgelig ikke sagt, saa taabeligt kunde jeg ikke udtrykke mig. Men jeg har sagt følgende: Ministeriet Branting tilrettelagde sin Politik i Arbejdsløshedsspørgsmaalet i Overensstemmelse med den svenske Valutasituation. Det er der nemlig Mening i, og det er en Kendsgerning. Jeg maa derfor sige til det ærede Medlem, hvis han vil citere mig, saa citer mig rigtigt, og argumenter saa imod, hvad jeg har sagt, i Stedet for at argumentere imod noget, som jeg ikke har sagt.

Inden jeg vender mig til den højtærede Socialminister, vil jeg benytte Lejligheden til at rette en enkelt Ting i min Redegørelse ved Lovforslagets anden Behandling over de Arbejder, som Kommunerne ønskede at udføre, men som de ikke havde Kapital til. I de supplerende Bemærkninger staar der opført, at Aalborg har et Arbejde til 150 000 Kr., som den kunde ønske udført, men Pengene haves ikke. Altsaa skal disse 150 000 Kr. lægges til den Sum, jeg nævnte — jeg tror, det var 2 670 000 Kr. —, for at der ikke skal være noget at bemærke ved mine Udtalelser, selv om den samlede Sum dog ikke kommer op til de 3 Mill. Kr., som jeg nævnte som et rundt Tal.

Den højtærede Socialminister udtalte, at Arbejdsudvalget havde arbejdet ganske sagligt, og derfor havde han fulgt det. Det kunde selvfølgelig aldrig falde mig ind at nære Tvivl om, at Arbejdsudvalget

mente at have arbejdet sagligt. Men selv om Arbejdsudvalget har arbejdet paa fuldt ud saglig Grund, hvad jeg ikke har nogen som helst Anledning til at nære Tvivl om, er jeg uenig med Arbejdsudvalget i det Resultat, det er kommet til, og derfor argumenterer jeg imod det, da det ikke er mig tilstrækkeligt, at den højtærede Socialminister mener, at Arbejdsudvalget har arbejdet ganske sagligt. Jeg husker jo nok, at det, før den højtærede Socialminister rejste til Genève, blev slaaet stort op i det dertil indrettede Regeringsorgan her i København „Social-Demokraten“, hvordan den højtærede Socialminister før sin Afrejse havde taget Initiativet til en Række Foranstaltninger til Modvirkning af den Arbejdsløshed, vi stod overfor i den kommende Vinter. Det maa saa vel være Arbejdsudvalget, der har udført Arbejdet i den Tid, den højtærede Socialminister var borte, og Resultatet af dette Arbejde er da det, vi nu staar overfor. Og dér forstaar jeg godt, at Socialministeren i det store og hele har fulgt Udvalget, eftersom det ikke synes, han har haft megen Tid til selv at sætte sig ind i Forslaget og komme med noget selvstændigt i saa Henseende.

Efter den højtærede Socialministers Opfattelse skulde Arbejdsløshedsfonden normalt have en Størrelse af mindst 20 Mill. Kr. eller mellem 20 og 30 Mill. Kr., og han mente at kunne læse det ud af en Bestemmelse i Arbejdsløshedsloven. Ministeren sigtede her til Arbejdsløshedslovens § 29, Stykke 3, der lyder saaledes:

„Saafremt Fondens Midler maatte stige til et Beløb af over 30 Mill. Kr., skal Indenrigsministeren efter Indstilling fra Arbejdsnævnet foretage en almindelig Nedsættelse af Arbejdsgivernes og Statens Bidrag; men disse skal da atter bringes op til den under Stykke 2 foreskrevne Størrelse, naar Fondens Størrelse er gaaet ned til 20 Mill. Kr.“. Deri udtales der ikke noget som helst om, hvor stor Fonden normalt skal være, men kun, at naar den er naaet op til 30 Mill. Kr., er der ikke længere Anledning til, at Arbejdsgiverne og Staten skal yde saa store Bidrag, og derfor skal der foretages en Nedsættelse, men hvis Fonden igen kommer ned paa 20 Mill. Kr., skal de atter stige til normal Størrelse. Det er selvfølgelig, fordi Fonden hele Tiden skal være stærk og have noget at staa imod med overfor en stor ekstraordinær Arbejdsløshed. Men nu er Forholdet dette, at Fonden har en Størrelse af op imod 20 Mill. Kr., den havde den 30.